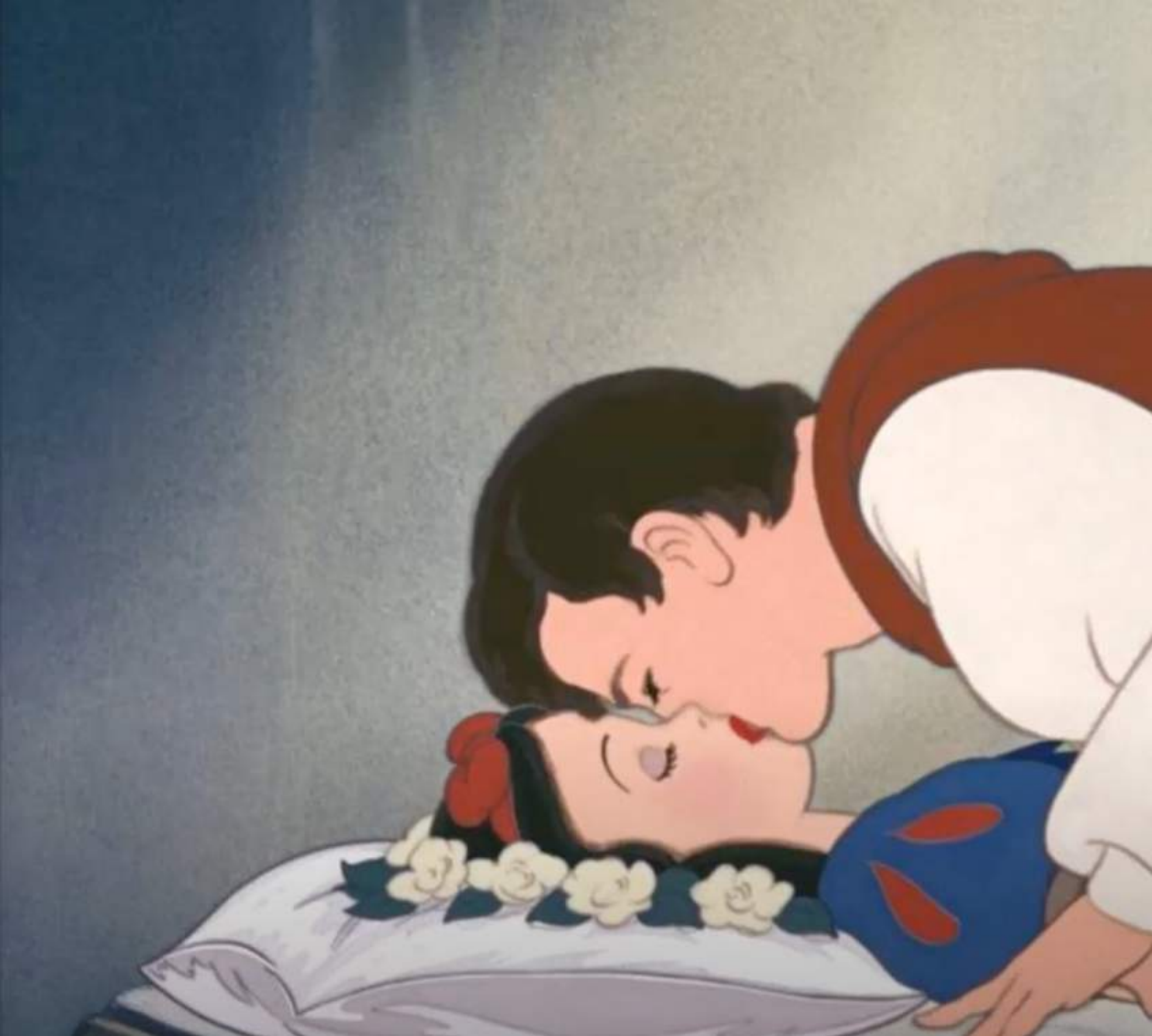

Bella, dolça cantaire, heteronormativa i sotmesa

El cinema ha reproduït rols de gènere hegemònics i una forma d'entendre l'amor que reproduceix una sèrie de mites (des de l'existència de la mitja taronja a l'omnipotència de l'amor) i tòpics (el patiment, la gelosia, el perdó...) que justifiquen l'existència d'una forma tòxica i violenta d'amor.

Disney, la gran creadora d'imaginari transgeneracionals, desplega un ventall de violències patriarcals en els cossos de les seves protagonistes. Per a la gran majoria de les princeses Disney, l'atribut més important és la seva bellesa i, moltes d'elles, necessiten un príncep que les salvi i atorgui sentit a les seves vides. Us en proposem una relectura.

#etmolesta

La Blancaneus i els set nans, la història d'una dona sotmesa per set homes. Quan ella arriba a casa dels homes, un d'ells arriba a dir que "totes les dones són verí". L'argument que la princesa utilitza perquè l'acceptin és el següent: "Serviré de molt, sé escombrar, sé cosir, sé rentar i sé cuinar". Abans d'aquesta escena, havíem viscut una història d'enveges entre dones, un intent d'assassinat (la poma enverinada) i, al final, adormida, un home desconegut li fa un petó sense que ella hi pugui dir res al respecte.

La Ventafocs, una dona explotada, menyspreada, esclavitzada per tres dones. Una història d'enveges entre dones i amb un home que emergeix com l'heroi salvador.

"Per molt que ara pateixi l'ànima, si no perds la calma, trobaràs l'amor", canta la Ventafocs. El príncep s'enamora d'ella (no té nom!) quan deixa de ser ella mateixa i es vesteix amb brilli-brilli, talons i es pentina... per tant, quan adopta una imatge esterotipada del que hauria de ser una dona.

Els tres desitjos que li concedeixen les fades a la Bella dorment són: 1. Bellesa; 2. Una veu bonica i dolça; 3. Despertar amb un petó d'amor vertader (que li donarà un príncep desconegut mentre ella estigui adormida (quina mania!), és a dir, i de nou, sense consentiment)

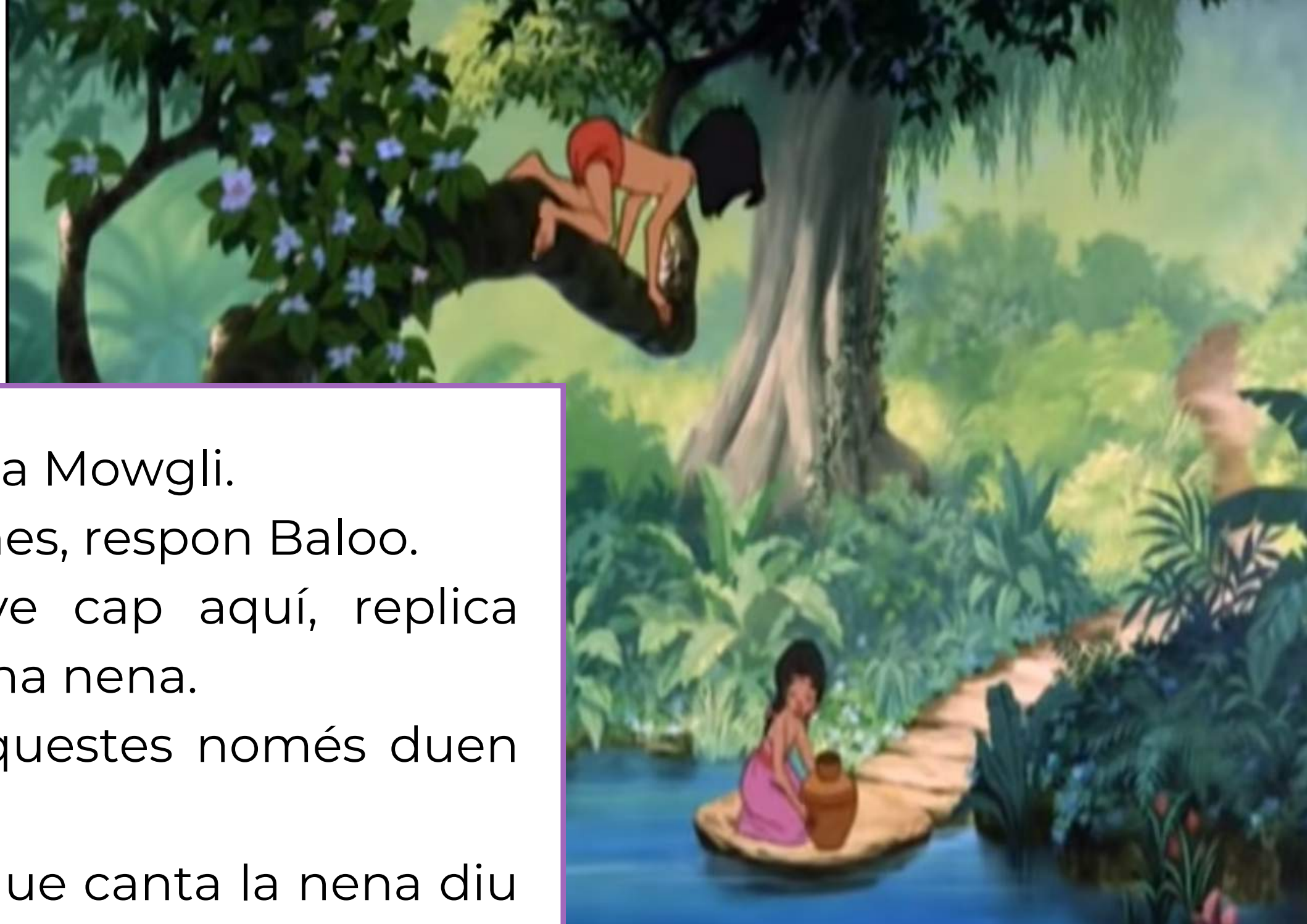

#etmolesta

La Campaneta enverina la Wendy perquè sent enveja. Peter Pan, per cert, les manipula fins aconseguir tot allò que vol.

#etmolesta

- Què és allò?, pregunta Mowgli.
- És el poblet dels homes, respon Baloo.
- No, no. Allò que ve cap aquí, replica Mowgli, referint-se a una nena.
- Oblida't d'allò fill. Aquestes només duen problemes.

[La lletra de la cançó que canta la nena diu coses com: “Avui de caça està el meu pare. I la meva mare està a casa. Mentre jo sigui una nena, vinc a l'aigua, a la font. Mentre jo sigui menor, he de portar l'aigua, fins que sigui gran. Un bon marit tindrà llavors...”]

-No oblidis que tan sols la teva bellesa és més que suficient. Els homes no et busquen si hi parles; no crec que els vulguis avorrir. Allà a dalt [referint-se a la superfície] és preferible que les dames no conversin [...]. Veuràs que no aconseguiràs res parlant, a no ser que els vulguis espantar. Admirada tu seràs si callada sempre estàs.

Són paraules d'Úrsula.

Ariel perdrà la seva identitat (la cua de sirena), enamorada d'un home que només ha vist una vegada.

– Qui té un coll més fort que un toro, qui és el més mascle del poble? Qui és el nostre model i patró? Gastón. [És un diàleg copiat literal de la pel·lícula!]

La Bella i la Bèstia, la història de dos mascles alfa barallant-se per una noia que es diu Bella. Un d'ells, per cert, la segresta i l'esclavitza; un producte del patriarcat que entén que tota la ira que sent pot dirigir-se contra la dona que té al davant. Patint un síndrome d'Estocolm, Bella s'enamora del seu segrestador.

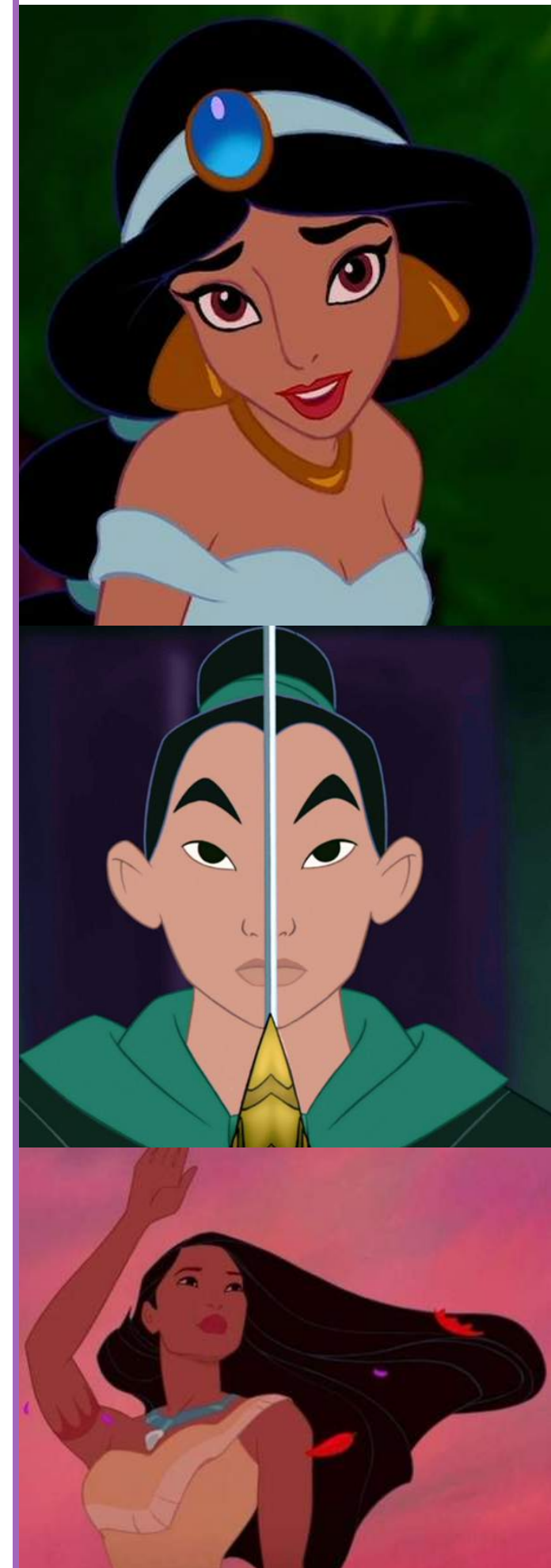
#etmolesta

Pocahontas, Jasmine i Mulan, dones soles imitant el model masculí mentre la resta de dones que apareixen segueixen els rols hegemònics tradicionals. A més, el 60% dels diàlegs són masculins.

Mulan copia el model masculí per poder tenir èxit davant dels ulls del seu pare i de l'emperador de la Xina (i del general del que s'enamora)

Pocahontas representa la mirada colonial: a banda dels estereotips que estructuraven tota la pel·lícula, el personatge de Pocahontas s'enamora del colonitzador (assassí del seu poble i estereotip de l'uropeu conqueridor: blanc, ros, ulls blaus)

Jasmine vol ser sultana i, al final, serà la dona del sultà (Aladdin)

Mèrida és una jove intel·ligent amb poder de decisió, que es rebel·la contra un destí decidit per la seva mare que l'aboca a la domesticitat, la submissió i al matrimoni forçós. És capaç d'esquinçar-se el vestit –Oh Orlando!, de Virginia Woolf– i va en cavall (no en carrossa) i té una excel·lent punteria!

Mèrida emergeix com un canvi a Disney... fins que el 2013, un any després del seu naixement, la companyia la sexualitza, la suavitza, li estreny la cintura, la pentina, li descobreix les espatlles.

Ella ja no és pels seus actes, sinó pel seu cos. Mèrida deixa de ser Brave i és una princesa més de Disney: la número 12.

"Jo no vull pecar, és aquella bruixa la que es fa desitjar... Protegeix-me Maria d'aquesta sirena, d'aquesta dona, que no em porti a la meva perdició. Destruïx Esmeralda, a l'infern ha de cremar, si no ha de ser mai la meva possessió"

LUCA

Una oda a la diversitat i a acceptar-te a tu mateixa, siguis com siguis, que Disney no va estrenar a les sales de cinema. El mateix passa amb Soul i Red.

Domee Shi, la directora de cinema d'animació és la primera dona que ha dirigit totalment una pel·lícula de Pixar. Es tracta de Red i s'ha estrenat enguany.

Es pot veure la diferència amb altres pel·lícules de Dinsey, no hi ha madrastra, no hi ha petons sense consentiment. La pel·lícula mostra la transició a l'adolescència de la protagonista, les dificultats en les relacions maternofilials i la importància de les amigues.

#etmolesta

PEL·LÍCULES QUE PASSEN

EL TEST DE BECHDEL

#etmolesta

PEL·LÍCULES QUE NO PASSEN EL TEST DE BECHDEL

#etmolesta